

[Aksel Larsen.]

1966-67, og da hans indkomst er steget med vel 3.000-4.000 kr., hævner det sig på grund af skattefradragsreglen, for han har ikke så stor skat at trække fra, og han har fået en lønforhøjelse. Så kan han selvfølgelig trøste sig med, at han næste år igen har en større sum at trække fra, men det er jo ærlig talt Ebberød Bank, det dér. Nu tager man altså, derved at vi har et tosset skattesystem, først og låner tjenestemændene nogle af de penge, staten skulle have i skat, og når der så er gået halvandet år, så siger man: nu skal I betale dem tilbage, ja, næsten mere end det, nu skal I låne staten penge, og så om nogle år kan I få nogle af staten gennem en skattelettelse.

Jeg kan ikke begribe, at vi skal tale for døve øren, når vi foreslår skattefradragsreglen ophævet, men det har vi måttet gøre hidtil, bortset fra en vis begrænset velvilje fra det ærede medlem hr. Peter Nielsen. Men under alle omstændigheder: vi er kommet med sådanne tanker og sådanne forslag; regeringen har ikke været hjemme, og så er det, jeg siger, at så har vi egentlig ikke nogen pligt til at være velvillige, når regeringen kommer og forlanger nye skatter; men den burde være i det mindste så sagligt indstillet, at den tog en undersøgelse af de ideer, vi er kommet med. Jeg er sikker på, at hvis de blev ført ud i livet, ville statsfinansernes stilling og statens mulighed for at gribe konjunkturregulerende ind være en helt anden, end den er nu.

Men nu har vi dette forslag, og regeringspartiet ønsker, som vi har hørt også af dets ordfører, en positiv og saglig udvalgsforhandling, men det er også sagt af den højtærede statsminister, at han og regeringen er fordomsfri, når det drejer sig om at forhandle, og vi har af det ærede medlem hr. Poul Sørensen fået at vide, at han vil se til, at regeringen er fordomsfri ikke alene i ord, men i praksis. Ja, hvis regeringen lever op til dette, og hvis den kan vise os, at den virkelig har brug for disse penge nu, ikke kan vente, så vil vi naturligvis gå ind i en sådan forhandling og medvirke til en god løsning, selv om det problem, der skal løses, ikke er så helt godt.

Rimstad: Det lovforslag, som her er til debat, betyder altså udligning af den reg-

ning, som tjenestemændene har skrevet til samfundet, og som regeringen på folketingets vegne har accepteret. Regningen, som er skrevet, er på det nærmeste på 500 mill. kr.

Hvad siger man så i samfundet til denne opkrævning? Ja, den første reaktion dér, hvor pengene udbetales inden for de private erhverv, må jo være et spontant ønske om, at også de havde en sådan kasse, en sådan mulighed for simpelt hen at tage de penge, man får brug for til foråret. Staten må gøre sig klart, at kravene til de private erhverv ikke vil blive mindre af, at tjenestemændene nu får, hvad de har krav på.

Allerede i den for tjenestemændene berettede ajourføring af et omfang, der nærmest har karakter af en chokvirkning, ligger der en anledning til kritik. Hvorfor har man skudt disse ubehageligheder fra sig gennem længere tid? Det ville have været rigtigere både for tjenestemændene og for samfundet, om man på et tidligere tidspunkt og i flere omgange var begyndt på den ajourføring, der nu må gennemføres på det uheldigste tidspunkt og i et uheldigt stort omfang. Man har her manglet langtidspanlægning, og det kan i hvert fald den siddende regering ikke skubbe ansvaret fra sig for. Men nok om det. Skaden er jo sket, og det eneste, vi her kan diskutere, er, om den måde, man vil skaffe udligning på, er den rigtige.

Jeg vil gerne understrege, at vi med tilfredshed ser, at den højtærede finansminister har haft den hensigt at ville udligne. Det er jo en god hensigt omgående at skaffe dækning for ekstra udgifter, men det er ikke altid, man har fulgt denne hensigt, og vi vil sætte et spørgsmålstegn ved, om de valgte veje til dækning i dette tilfælde er de rigtige. Vi vil også sætte et sådant tegn ved, om tidspunktet til at skaffe sig denne dækning er rigtig, om situationen er tilstrækkelig afklaret, handlingsøjeblikket nået.

Hvad det første angår, om vejene til at opnå pengene er de rigtige, ønsker jeg at sige, at vi ikke har indvendinger at gøre over for en øget spiritus-, vin- og tobaksbeskatning. I en tid, hvor forbrugets dæmpning er en slags nøgleord, er det klart, at nydelsesmidler må holde for. Vi er derimod ganske uenige med hensyn til benzinaf-